

vil dog sige til det ærede Medlem, at naar han mener, at det er nødvendigt at tale anderledes, om disse Sager til Høire end til Venstre, da tror jeg ikke, at det behøves. Jeg tror, at om det her foreliggende Forslag er Høire og Venstre som saadanne ikke uenige, men Uenigheden bestaar i de enkelte Personers forskellige Ansuelser om den hele sociale Stilling. Jeg skal ikke komme dybere ind paa disse almindelige Spørgsmaal, men jeg skal holde mig til det foreliggende Lovforslag. Det ærede Medlem har indbragt Forslaget med de Ord: Hele Forslaget tilligter kun dette One, at beskytte den hæderlige og stræbsomme Statsborger mod at gaa til Grunde, og det ærede Medlem har i Dag tilføjet, at han kun vil beskytte hæderlige og stræbsomme Medborgere, men netop ikke de dovne og uarbejdslystne. Jeg vil sige det ærede Medlem, at vi ere Alle enige om det Niemed, som han her siger, at hans Lovforslag har. Der er vist Ingen, hverken i Høire eller i Venstre, som ikke vil række Haand til at bryde de Baand, som kunne bevirke, at den virkelig stræbsomme og hæderlige Mand gaar til Grunde. Men naar jeg læser Lovforslaget, maa jeg ærlig tilstaa, at jeg ikke kan se, at dette Niemed er naaet ved de enkelte Bestemmelser. Der gjøres i hele Lovforslaget ingen Forskiel mellem den fattige, stræbsomme Mand og Dagdriveren. § 1 indeholder Bestemmelser, hvorefter enhver Mand — der er ikke givet nogen nærmere Bestemmelse — kan gaa hen og nyde Hjælp af det Offentlige i 4 Maanedes, ja, efter § 4 kan han fortsætte at faae denne Hjælp, saa længe han vil, og naar han saa et eneste Aar, 12 Maanedes igjennem, hører op at kræve offentlig Understøttelse, ere alle Følger af hans tidligere Liv, alle Følger af den Hjælp, han har nydt, forbi for Eftertiden. Han bliver igjen en lige saa hæderlig Mand, efter at han i 12 Maanedes har hørt op at kræve offentlig Understøttelse, som den, der hele sit Liv igjennem har slidt og stræbt, og det forekommer mig ikke at være et Middel til at fremkalde Stræbsomhed og Arbejdsomhed, men derimod at være et Middel til at beskytte Dovenskab og Driveri. Jeg tror ikke, at Nogen kan være uenig deri. Saadanne almindelige Bestemmelser om, at en Fattighjælp ikke skal have Indflydelse, vil vist Ingen kunne gaa med til, hverken i Venstre eller i Høire. Der sidder jo her i dette Thing mange Mænd, som fra deres kommunale Virksomhed kjende, hvorledes det gaar til med Fattigunderstøttelse. Det er ikke den hæderlige og stræbsomme Mænd, som i Almindelighed

nyder Fattigunderstøttelse; det er yderst sjælden, at det er Tilfældet (Modsigelse.) Ja, det paastaar jeg. Den, der har Erfaring i disse Sager — og jeg har i 30 Aar beskæftiget mig med Fattigsager — veed, at de Fleste, der nyde Fattigunderstøttelse, selv have Skyld deri; man kan ofte ikke ligefrem se og finde denne Skyld, da den kan ligge længere Tid tilbage, kan være foranlediget af Mangel paa Energi, paa Lyst til at arbejde, paa etsyndigt tidligt Giftermaal, etsyndig Handlemaade i Ungdommen o. s. v., mange forskellige Grunde kunne føre dertil. Jeg veed meget godt, at der kan være enkelte Tilfælde, hvor en Mand uforskyldt kommer i Fattigdom, og en Kvinde falder, saaledes at hun trænger til Hjælp, men netop herimod have vi jo et Middel i vor kommunale Lovgivning, som er yderst virksomt, nemlig „De Fattiges Kasse“. Det har den ærede Forslagsstiller jo ogsaa indrømmet, men han har paastaat, at i Kjøbenhavn kan den ikke virke. Dertil vil jeg bemærke, at i Kjøbenhavn haves jo i Stedet den almindelige Understøttelsesforening, og jeg tror nok efter Alt, hvad jeg veed, at den virker ligesaa stærkt og ofte meget stærkere end manges „De Fattiges Kasse“ paa Landet. Det er Kommunalbestyrelsernes Sag at støtte „De Fattiges Kasse“, det er deres Sag at give Tilskud til den. Det er tilladt, og man kan ganske sikkert faae Amtsrådet til at give sin Billigelse dertil. Man kan til den give saa meget, som man anser nødvendigt for at hjælpe enhver stræbsom og fattig Arbejder. Jeg tror altsaa, at hverken § 1 eller § 4 af Lovforslaget, saaledes som det her foreligger, nogeninde kan blive til Ron.

Hvad angaar § 2, der omhandler Hjælp af det Offentlige i Tilfælde af extraordinær Arbejdsløshed, vil jeg indrømme, at der kan komme Tider, hvor der er mindre Efterspørgsel efter Arbejdskraft, men det er ganske sikkert — og det ville vist Alle vide af deres egen Erfaring —, at ordentlige Arbejdere, som altid have været flittige, finde ogsaa Arbejde i saadanne Tider, naar Arbejdskraften søges mindre. Og, mine Herrer! hvad er da det naturligeste og simpleste Middel? Derjom vi tro, at der hist og her kan være Arbejdsløshed til Stede, er det, forekommer det mig, at give Arbejde. Det har ogsaa Regjeringen indset; det har Regjeringen søgt at gjøre. Naar de, mine Herrer! vedtage det Forslag, som Regjeringen i den Henseende har forelagt, vil den Arbejdsløshed høre op, som de paastaar, er til Stede, og naar Regjeringen er gaaet forud med dette, er jeg overbevist om, at mange Kommuner ville gjøre noget Vignende;